

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

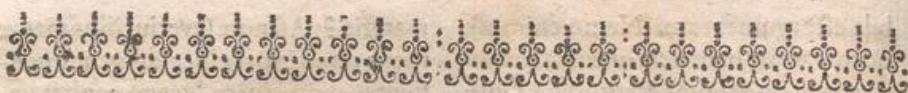
Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XXVIII. In Feria II. Pentecostes. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret mundo Ioann. 3. 16. Arg. Pondus ignis amoris.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XXVIII. IN FERIA II. PENTECOSTES.

Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum
daret mundo Joan. 3. 16.

ARGUMENTVM.

PONDVS IGNIS AMORIS.

L. **H**æternâ festivitàte, pro virium mearum tenuitate mensurare conatus sum Flammam venti. *Aud.*

Ostendi sublimitatem ipsius, ac profunditatem, longitudinem ac latitudinem prope interminam. Jam verò festâ hac luce aliud magisterium exhibendum venit, nimirum Ponderatio Ignis. Et quidem Ignis illius, de quo Daniel vates: *Fluvius igneus, rapidusque egrediebatur à facie ejus.* Ignis de quo *Psalmes: Ignis à facie ejus exarsit, (id est extra se arsit) & carbones (peccatores inquam denigrati) succensi sunt ab eo.* Ignis, de quo ipse Dominus: *Ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut accendatur.* Ignis inquam Divini Amoris, in Filio Dei unigenito nobis exhibiti: *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret mundo. Pondera mihi pondus Ignis.*

Quis hic rursus cum Esdra Notario non exclamet: *Quis natorum poterit facere, ut me interroges de his? Quæstio*

4. Esdra 1.

hæc priore multò intricatior videtur, nec bilanx ulla dari potest, quâ flamma appendatur. *Pondera mihi pondus ignis. Quis natorum poterit facere? &c.*

Nihilominus quum Sophorum alter probè ex cineribus pondus fumi collegerit, ac trutinaverit; quidni præsumam & ego ignem appendere. Fiet id auxilio ejusdem divinæ Flammæ aspirantis, ac ignientis.

Partitio.

Tria momenta in citato textu perquam ponderosa adducuntur, ex quibus divinum Ignem expendere, ac examinare fas est.

§. I.

Appenditur pars prima hujus divini incendii quod nimirum Deus Filium suum dederit.

II. **P**rimum illius momentum est, quod Pater æternus Filium suum dederit. Ad quod exactiùs trutinandum assumo in alteram lancem pondus terrenorum parentum in filios.

Item

Amoris divini in not. 1. Argumentum.

Item quanti id momenti, quantæ gravitatis nonnunquam reperitur?

Gen. 37. 35.

Colligo id imprimis à Jacobo Patriarcha, plurimorum parentum genitore, & affectuum suorum moderatore prudentissimo, ac fortissimo. Huic cum relatum esset ementitum filii sui Josephi fatum, in tantum indoluit, ut scissis vestibus ciliciò carnem strinxerit, omnemque profusus ex animo consolationem exclusit, dicens: *Descendam lugens ad infernum.* Non prius lachrymas ex oculis abstergam, non prius modum ponam gemitibus, ac lamentis, quam inimica Lachesis filium vitæ præciderit. *Descendam lugens ad infernum.* Credo si omnium bonorum suorum jacturam fecisset, si amicorum cæterorum communione orbatus fuisset, haud quaquam tantum dolori immolasset, quam cum filium suum, à fera pessima, materiatio delusus mendaciò, credidit devoratum.

Descendam lugens.

III. Desumo id ipsum ex Parente altero, eòque regio, & viro secundum cor Dei, Davide. Quam sanctus, ac rectus is fuerat, tam improbos nactus erat filios. Hos tamen in tantum deperibat, ut pro ipsis millena morte defungi concuperet. Inter alios casus evenit, ut fratris jam cædenobilitatus Absolon in ipsum rebellionem conciret, eumque pulsus throno infestis agminibus persequeretur. Ita scelera dum non resecantur increfcunt, & in augmenta flagitiorum præfiliatur, quoties impunita securitate peccatur. Nihilominus Parens vel tantis in fluminibus, ac tempestatibus quibus ipsemet à filio proprio jactabatur,

illius non nisi salutem, propriæ omnino immemor, consultum ibat. *Servate mihi puerum Absolon.* Trucidentur, jugulentur universæ rebellium copiarum, hic unus vitæ donetur. *Servate mihi puerum Absolon.* O puerum, non puerum, sed fratricidam, sed perduellem, sed sanguisugam cruentissimum!

2. Reg. 18. v. 5.

Verum ut ut Pater indulget scelera non patitur inulta in longum Deus. Etenim cæso populò: *Cum ingressus fuisset mulus subter condensam quercum, & magnam, adhasit caput ejus quercui, & illo suspenso inter cælum & terram, mulus, cui insederat, pertransivit.* Ut vel hoc mysteriò planum fieret, cujus stipitis pomum esset, quamvè procul à proprio deciderit. Vel ut corvos pasceret in patibulo, qui plus quam corvina crudelitate, quantum in ipso fuerat, parentis sui oculum effoderat. Id ubi innotuit Joabo exercituum Duci: *Tulit tres lanceas in manu sua, & infixit eas in corde Absolon, seditionis, ac turbulentæ animæ planiorem ad infernum viam facturum.*

Ibid. v. 9.

Ib. v. 14.

Quid ad hæc gepitor exacerbatus? Gaudet ac triumphat de hoste cæso? Luget, ac lamentatur. Colossos, ac trophæa victoriæ erigit? Maluisset ipse crudeli ferrò cecidisse. Unum de tam glorioso triumpho cecinit Paxana: *Fili mi Absolon, Absolon fili mi, quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te.* Quis non stupeat, & suspiciat tantum Parentis in filium amorem, qui expendit, quam ingratum sese parenti hic filius exhibuerit; quam tyrannicè cum sene captari processerit, quam injurius regiæ illius authoritati extiterit, quum eum è palatio fugere, aëris inclementiam

Ib. v. 33.

M m 2

experi-

Davidis amor in Absolon.

experiri, per montium abrupta divagari compulerit. Verū hæc omnia minimi pendit amor, dum sanguinem appendit. *Filii Absolon.*

IV. Desumo id, ut alios mittam, ex Seleuco Judicum æquissimo; qui ne à lata lege, ac justitiæ tramite recederet, in proprium filium sententiam ferre coactus, partem supplicii in se assumpsit, sibi que oculum effodi amore illius, ac æquitatis sustinuit. Ex Antonino Pio, qui æquò se animò mori dixit, quod filium superstitem relinqueret. Ex multis aliis, qui toti quanti sunt in filiorum fortunis provehendis, ac cumulandis. Quibus argumentis planum sit, quanti ponderis sit parentum amor in filios, quantopere is præponderet omnibus opibus, ac thesauris.

V. Quid jam hic dicam de Amore Dei erga nos? *Sic Deus dilexit mundum?* Pulvis & atomus id omne est intuitu montis immensi; scintilla respectu chibani incensi. Supereminet in infinitum pondus divini in nos Amoris, omnibus ponderibus parentum quorumvis in filios. Etenim fieri potest, ut parentum quispiam affectum exuat, fieri autem nequit, ut Deus immemorem se nostri præstet. *Numquid,* ait ipse apud Isaiam; *oblivisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui, & si illa oblita fuerit, ego non obliviscar tui.* Supereminet item Amor Dei in nos omnibus curis, utut anxii parentum ad dotandum illos. Nam si illi gestiur & natos suos hæreditate potiri opulenta, ita multò amplius benignissimum Numen. *Quomodo,* inquit rursus apud Jeremiam, *ponam te in*

filios, & tribuam tibi terram desiderabilem, hæreditatem præclaram? Non desunt Deo media ac vires ad id præstandum; nihilominus perinde ac si illis destitueretur; ad exaggerandum suum in nos affectum loquitur. *Quomodo ponam te in filios?*

VI. Audeo dicere quod supereminet amor Dei in nos, ipse quodantenus amor in Filium suum. Quippe quod quispiam pro re alia erogat, id certè minus diligit, atque id, pro quo illud dispensat. Sic magis censetur amare equum institor, quem licitatur, quam pecuniam pro eo exponendam, &c. Si ergo Deus Filio tuo nostri intuitu non parcat, quem infinitò amore prosequitur, *evidens res est,* (loquor cum salviano) *quod super affectum filiorum nos diligit Deus, qui propter nos filio suo non pepercit.* Ea propter jure nos commonefacit Os aureum, ut ex tota anima gratias agamus Deo. Cujus causam subdit: *Plus enim nos, quam liberi amari à parentibus solent, amat. Et quantum discriminis est inter malitiam, & bonitatem, tantum dilectio Dei dilectionem parentum nostrorum excedit.* Quis non attonitus hæreat, stupeatque tantam dignationem? Quis in eam non assurgat fiduciam, ut cum S. Paulo nos ad eam abimante eurgitet: *Qui proprio filio suo non pepercit sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donabit.* Si Filium suum impendit pro peccatis nostris expiandis, si baptismatis donum largitus est, si pœnitentiæ nobis tribunal referavit, si innumera alia ad salutem nostram operatus est; manifestum est, quod & futura nobis reposita

Seleuci iustitia, & amor in filium. Capitulum.

Amor Dei in nos.

Isa. 49. 15.

Jer. 3. 19.

Salvian.

Chrysost. 1. 4. b. 19. in c. 5. Eph.

Rom. 8. 32.

reposita bona præstabit. *Qui proprio filio suo non peperit* &c. Etenim qui pro sua bonitate antequam esse inciperemus hæc præparavit, quomodo non etiam frui concedet? Qui tam arduis mediis ad nos revocandos utitur, quomodo non etiam deducet? Qui dedit gazophylacium, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ Dei reconditi, num fortasse obulum denegabit? Qui nos respectivè magis amat ipso Filio, in quo sibi complacuit, an hæreditatem illius nobis non dividet? *Qui proprio filio suo*, &c. Eja anima mea committe te Deo tuo, æstima tanti amoris pondus, & redamare pro virili contende. Si ille Deus tuus suum pro te Filium tradidit, tu reciprocè millies, ac millies te eidem cum omnibus potentiis, viribus, ac operationibus mentis, ac corporis consigna.

§. II.

Momentum alterum Amoris.

VII. Crescit autem in immensum hoc pondus, si expendamus aliud momentum in prætato textu appositum; nimirum quod non quemvis Filium, sed *Vnigenitum* suum tradiderit. *Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum Vnigenitum daret.* Minus mirum est prole per fecunditatem sobolescente, amorem minui, non secus ac flumina in alveolos derivata tenuiora, ac strictiora evadunt. Quin etiam inventi sunt, qui ultrò filios, perinde ac stolones ferrò resciderint, quò unus surculus propaginis laxius exuberaret. Herodes tanquam porci pignora, suos ja-

gulabat liberos. Aristippus natos pro pediculis habuit. Alii itidem vel gravius adverterunt in illos, vel certè suffraganeæ habuerunt. Ut verò quis filium suum unigenitum, eumque ipsetatæ virtutis, ac indolis non diligat, id omnino nature adversatur. Ergo si quispiam unigenitum suum, delictum præcordiorum suorum, omnium virtutum cymelium pro alio tradat, non potest non esse ingens amoris argumentum, ac momentum.

Eluxit in hoc genere eximia in Deum pietas, ac religio Patriarchæ Abrahamæ. Hic evocatus à Domino illico focum, arasque paternas deseruit. Verùm ut luculentiùs amorem suum testatum redderet. Tentavit eum Deus, & dixit ad eum: *Tolle filium tuum unigenitum, quem diligis Isaac, & vade in terram visionis, & offeres eum ibi in holocaustum.* Eheu luctus! heu dolor!

Quot verba totidem verbera, quot syllabæ totidem ictus præcordiis ipsius infiguntur. *Tolle*, inquit Dominus, *filium tuum dilectum, eumque unigenitum.* Quorum tanta verborum energia? Quid opus erat addere in auctoramentum doloris *Vnigenitum, quem diligis Isaac?* An non satis transfixum fuisset pectus paternum, si dixisset: *Tolle filium tuum, & offer illum in holocaustum?* Utiqve. Cur addidit *Vnigenitum, dilectum, isaac?* Intendebat Dominus omnia ejus viscera commovere, & suffraganeæ deque vertere, ac totam carnis militiam ad rebellandum contra singulas animæ potentias excitare, quatenus amor illius in se tanto evidentius effulgeret. Quod si Abrahamo plures filii fuissent, unum, alterumve immolare

Abrahami amor in Deum. Gen. 22. 1.2.

Divinæ Majestati tolerandum esset; eò quod superstites senectutem ejus, & spem posteritatis sustentare polle- rent. At verò Unigenitum, in quo om- nis spes sita erat tollere, id ad conte- rendum, & in frustra dissecandum vel leoninum cor, atque adamantinum ne dicam hominis & Patris generosissi- mi fatis, superque erat. Nam si grave est etiam in corona filiorum intueri quempiam cum Libitina luctantem, con- jecite quantus dolor præcordia Abrahæ pertentârit, jubente Domino Isaac dilectum, & Unigenitum offerre. Rursum se grave dare filium in necem, quan- dò gravius propriis manibus fer- rum in jugulum dilecti stringere? Quippè cum eo calamitatis devenitur, ut filius cujuspiam cervicem ferro in- clinare, aut aliò supplicio vitam coro- nare cogitur, omnia instrumenta, qua quoquò modò indicio necis esse pos- sunt submoventur studiose ab oculis, ne eorum intuitu parentum animus profundius exulceretur. Hic autem ipse Parens urgetur imperio filii esse carnifex & filius instrumentorum necis bajulus eadem patri repræsentat, *En ignis, & ligna, ubi est victima?*

Quid adhæc Abraham? Vidit im- perati parricidii difficultatem, tam cru- di holocausti pene insuperabilia in- commoda consideravit, cognovit fu- turum, ut adolescente trucidatò aut ipse catenis vinciretur, ut furiosus; aut tanquam parricida membratim divi- deretur. Nonne itaque illusionem po- tius Sathanæ, quam veram, Dei, vel cœlestis Genii visionem cogitare po- terat? Nonne his, similibusque Domi- num affari verbis Domine mi, & Deus

meus, parce quod loquar ad te, cum sim pulvis, ac cinis, quum te dicas ab- ominari omnem ex humanis corpori- bus victimam, quomodo interpretari mentem tuam debeo, quod me pro- prium jubeas jugulari filium? Ubi quæso manent tua promissa, quibus stipulatus es, & jurasti per teipsum ut benedicas posteritati meæ, ut voce- tur mihi semen in Isaac, ut sim futu- rus mediante Isaac in gentem ma- gnâ, & in eo benedicendæ sint om- nes gentes, ut nunc mandes propriis cum trucidare manibus? O mi Deus, quid dicet mundus, si notaverit facta tua oraculis minimè respondere, si promissa vacillare deprehenderit? Quis impostherum tibi volet servire, audiens tam durè te saviisse in Abra- ham, quem à te amari arbitrantur uni- versi; à quo reciprocè fidelia tibi exhi- beri obsequia nemo ignorat? Nullam- ne rationem habebis nominis ac glo- riæ tuæ? esto nullam pauperculi Isaac habendam putes? Ecce præsto sum u- niversos immolare greges, uni parce filio, parce Isaac, parce unigenito.

Nihil horum in mentem venit A- braham, nihil horum queritur, sed si quidpiam simile occurrit, ut tentatio- nes ab inimico suggestas illico reiicit, & se plenissimè divinis subiicit imperiis. Satis illi erat, quod Deus ita vel- let, & idcirco horrebat adducere ra- tiones amore perorante, nec tam ra- tionis, quam subjectionis cupiebat esse filius. *Parricidium inquit Chrysol- ogus, considerat per se celestem, sed quia Deus imperat, totum id pietati committit.* Prolixos discursus & acuta dilemmata Philosophis, & mundi hujus filiiis re- linquen-

Gen. 16. 17.

Chrysol.
ser. 53.

linguenda; filiis autem Dei simplici illius verbo acquiescendum iudicat. Statutum ac fixum illi est, adimplere quidquid Deus inspiraret, ut quod ipsi Domino placet, placeat & seruo. Nec sibi jus ullum in filium arrogat, quem ex asse reputat Patris esse æterni. Quin & semet sacrificaret, si divinæ illius Majestati ita visum esset, nec majorem sibi posse obvenire felicitatem, quam si universonum Domino immolaretur. Et re ipsa evibratò gladiò caput à cervicibus filii rescidisset, ni ferientem Angelus retardasset, dicens: Ne extendas manum supra puerum, neque facias ei quicquam. Nunc cognovi quod times Dominum, & non pepercisti Unigenito tuo propter me. Satis mihi factum est à te, apud quem voluntas efficax stat pro facto.

Sic Deus dilexit mundum. At verò Numen optimum maximum tanta amoris vehementia, conatu, & excessu profecutus est hominem, ut filium suum Unigenitum, ex utero ante Luciferum genitum, sibi que consubstantialem, non tantum in voto, sed & in opere pro homine tradiderit; idque non ad mortem quamcumque levem obeundam, sed ad dirissimam, crudelissimamque perpetiendam. Quid dici potest admirabilius? quid fingi in amoris inventionibus perfectius, sublimiusque? *Sic Deus dilexit.*

Adeste Cherubim, adeste Seraphim stupefcite tam immensum divinæ bonitatis in nos amorem. Adeste mortales, quotquot sensum omnem necdum exultis, & auscultate Psalten ingemnantem: *Domine quid est homo, quod memores ejus, aut filius hominis, quia repa-*

Psalm. 6.

tas eum? Minuisti eum paulo minus ab Angelis, gloria, & honore coronasti eum; & posuisti eum, super omnia opera manuum tuarum. &c. Unde tanta ò Domine non benevolentia duntaxat, sed profusio, quod nos in sinu foveas, quod nos exaltes, quod cuncta subijcias. Tot arbusta non unò obsoniò fugifera, tot herbas salutare, tot varietates ciborum per annum digestas, tot animalium genera, nobis quasi in tributum elargitus es. Et exigitte quantò potentius extra se raptus fuisset, qui tanta suspexit; si pensiculatè, atque explicite ei revelatum fuisset, Filium insuper Dei pro redimendo filio hominis in mortem tradendum. Omnino hoc opus amoris est omnibus sæculis in auditum, omnibus gentibus admirandum, ipsi cælo obstupefcendum, ipsis Angelis ineffabile, atq; incomprehensibile, sola Dei immensitate, & misericordia dignum.

§. III.

Tertium divini Amoris momentum, quia dedit mundo.

VIII. **T**ERTIUM momentum in præfato textu appositum est, quod nullò emolumenti intuitu, nullò amicitia respectu, sed pura liberalitate, & copiosâ misericordiæ effusione ad hoc descenderit. Etenim ut quispiam proprii emolumenti gratia etiam Unigenito suo non indulgeat plutibus exemplis accepimus.

Rex Moab, ut sacra Regum perhibet historia; quum vidiſſet prævaluisse Israelitas, arripiens filium suum primogenitum,

Dei amor sui respicit commo- dum.
4. Reg. 3.
27.

genitum, qui regnaturus erat pro eo, obtulit holocaustum super murum. Pari crudelitate alii in suos vel primogenitos, vel Unigenitos temporalis commodi intuitu delævierunt.

Fieri etiam potest, ut quispiam ob amicitie vicissitudinem, vel filii proprii, vel etiam sui ipsius mortem nihil pensi habeat. At verò Numen optimū præcis quibusvis comodis (nec quicquam enim illi vel accedere, vel decedere potest) Sic dilexit mundū, ut filium suum Unigenitum daret mundo. Mundo inquam in maligno posito, mundo ob innumerabilia fornicationum, adulteriorum, Sodomiarum, furtorum, rapinarum, homicidiorum, veneficiorum crimina immundissimo; mundo Dei odio, & Orco dignissimo. Sic Deus dilexit mundum.

Rom. 5. 7.

Explicari dignè hæc bonitas nullo modo potest, excedit omnem humanæ cogitationis mensuram. Quis enim furum à Rege patibulo adjudicatus, auderet petere, aut sperare filium regis, sui loco in furcam agendum? Vix pro justo quis moritur, nam pro bono forsitan quis audeat mori? Vix pro benefactoribus quis moritur, maximique evasere Martyres, qui pro Assertore suo sanguine proprio sese purpurarunt. At tanta est Dei nostri misericordia ut Pater filium suum, mundo ingratiſſimo in mortem dederit, & ipse promptissima animi voluntate intons pro maximis malefactoribus, quibus nec quicquam obæratuſ extitit, animam suam posuerit. Nonne hoc erat omnium non modò hominum, sed Angelorum charitatem; quin & cogitationem transcendere.

IX. Bonum est, quod amare solemus, quod pulchrum, formosum, eruditum, pretiosum, nobile, jucundum, in summa, quod bonum est diligimus. Quid verò in homine tunc des formissimo pulchrum, quid in sædissimo peccatore formosum, quid in tantis ignorantie tenebris, & umbra mortis sedente eruditum? Quid in vilissimo mancipio diaboli pretiosum? quid in titione inferni nobile? quid in tanta animi amaritudine jucundum inveniebatur, quod Deus diligeret? Peccatò contaminati, iusta supremi Judicis sententia in Procopalthe fulminati, cæci miseri eramus, & tamèn sic Deus dilexit mundum. Non capit hoc ratio humana, excedit tam grande mysterium mortalium omnium, ac beatorum spirituum intelligentiam; sed non excedit increatam Bonitatem. Quidquid in Deo est immensum est, ergo & immensam decuit ejus esse in nos charitatem. Rursum immensa charitati agnata, ac consanguinea est immensa misericordia, atque immensa sui communicatio, quæ in Verbo Dei pro homine incorporato abundantissime est manifesta.

Hinc perbellè Doctor Gentium extollens tantæ charitatis pondus exclamat: Deus qui dives est in misericordia, Eph. 2. 4. propter nimiam (id est valde magnam, aut nimiam intuitu hominum, tam miserorum, ac indignorum, non autem respectu Dei immensi boni) charitatem suam, quæ dilexit nos, & cum essemus mortui peccato, convificavit nos in Christo. Itaque Esopos adamavit, ut redderet Narcissos, Corvos quatenus efficeret cignos: insipientes, ut verâ divi-

divinâque sapientiâ imbueret; vilissimos adamavit, quo pretio sanguinis sui efformaret pretiosos; mancipia adamavit, ut ea in veram libertatem affereret, ac reponeret; inopes ut divitiis, ac cineliis cœlestibus locupletaret; miseris ac miserabiles, ut eos ad æternam gloriam, felicitatemque perduceret. Sic Deus dilexit mundum, &c. Verba hæc, inquit Doctor Angelicus, multam indicant amoris intensionem, qui enim immortalis, qui sine principio, qui magnitudo infinita, eos qui sunt ex terra & cinere infinitis plenos peccatis dilexit. Verè propter nimiam charitatem suam, quæ mensuram omnem excedit, modumque superat.

X. Quot hic, & quam incomprehensa divini amoris argumenta! quod Filium, quod Unigenitum, quod mundo dederit? Et quidem si dedisset mundo imperaturum, in eo delitiatarum, hostias ac pacifica assumpturum; illud ipsum ingentis beneficii loco haberi debuisset; at dare, immo quasi prodigere & abjicere ad incitas, ad vincula ad spura, ad flagella, ad crucem acerbissimam, id enim verò prodigium, quod omnes transgreditur limites. Si dicere fas esset exclamarem: O Deum nimium prodigum sui præ desiderio, ac amore hominis, ut non sua duntaxat, sed filium, sed semet impendat, recepturus hominem non tam sibi, quam homini! Oppidò quidem profusus extitit prodigus ille filius, qui tam patrimonium, quam seipsum consecravit Libidinibus; sed multo effusior inventus est Patet æternus in recuperationem perditii filii, quam ille in perditionem sui; si tamen ulla institui

potest comparatio gratiæ ac pecuniæ, spiritus & carnis, Dei & hominis. Sic Deus dilexit, &c.

XI. Quid nos? an non decebat, ut si vel ferro corda nostra rigerent, ab hoc magnete attraherentur? An non par erat, ut instar Briarei Gygantis ignem spiraremus? de quo Poeta:

Centum cui brachia dicunt,

Centenasque manus, quinquaginta *Virg. lib. 10.*

oribus ignem

Æn.

Pectoribusque arsisse.

An non justum, ut instar fornacis Babilonicæ exastuemur, & incendamus, quidquid amoris divino advertatur? Nam si metalla in igne liquecunt, & in pulverem rediguntur; num anima mea durior metallo, quod non resolvatur, aut marmore, quod in igne divino non conteratur. Si mons ille syna fumabat descendente super eum Domino, totusque in ignem abiisse videbatur, cordane nostra insensibilia erunt, quo minus ignem divinum concipiant? Homines alioqui vilissimos deperimus, eò quod ab iis amari experiamur, num ergo minus dignus est Deus, qui cū nos amet amore incomprehenso, à nobis vicissim adametur?

Exod. 18:
19.

Verissima tamen est B. Jacoboni querela, propalam suspirantis, ac lamentantis: *Amor non amatur.* Amantur opes irritamenta malorum, amantur feles, canes, porci, amatur mundus, caro, & omnia prope odio dignissima amantur. *Amor non amatur.* Is qui aëre, quo spiramus; cibos, quibus vescimur; terram, qua sustinemur; animam qua vivimus; cœlum, seipsum largitus est, qui quidquid uspiam in rebus amabile est, nobis subjecit; à quo omnia veni-

Nn

sta for-

ita formam, splendida lucem, spirantia vitam, res denique perfectæ omnes, suam perfectionem mutuarunt. *Amor non amatur.* Et tamen Deus cum nos tantopere amet, nihil insuper intendit, quam amari; non ad aliud amat, quam ut redameretur; sevens ipso amore fore beatos, qui sese plenis precordiis amaverint.

Eja itaque ab hac die minimum incallescamus, rependamus amorem amore. Si amare Deum pigeat, saltem redamare non pigeat. *Nimius durus est*

animus, qui si dilectionem volebat impendere, nolit rependere. Amemus eum, quoniam ipse prior dilexit nos. Occinamus interdum Canticum Dilectio cum D. Augustino: *Amo te plusquam me, quia tu dilexisti me plusquam te, quia voluisti mori pro me.* Amo te ô Domine, nec cupio amare quicquam aliud præter te, aut alium ob finem nisi propter te. Omne, quod tibi placet, mihi placet, quod tibi displicet mihi displicet. Amo te mi Jesu hic, da ut in æternum te amen. Fiat.

Aug in
Solil. c. ii.

CONCIO XXIX.

IN FERIAM III. PENTECOSTES.

Ego veni ut vitam habeant, & abundantius habeant.

Joan. 10.

ARGUMENTVM.

TEMPVS REVOCATVM.

I.

Copus prope unicus, ad quem desideriorum suorum nervis mortales collimant, est; ut vitam habeant, & abundantius habeant.

A. Eam ob rem vel majoribus hostibus litant valetudini; vel frugali, & castigatiùs vivunt, catapotis acerbioribus utuntur, corpus incidi, membra præsecari, ac ustulari permittunt, bona sua profundunt, acerbissima quæque perferunt. Quibus

Vita amor.

tamen parum non nunquam, vel nihilum, mediis, ac remediis proficiunt, aut evincunt. Facilius esset evolutum revocare tempus, & pristinos redordiri dies. Sed quis id, vel qua ratione præstare poterit? Tertius hic nodus Efdra sapientissimo propositus erat: *Revoca mihi diem, qui præterit.* Hunc ego, ut scite dissuam, Te omnis magisterii Principem, ac doctorem divinis Spiritus imprimis demisè invoco; tum vestram benevolentiam enixè exposco.

4. Eld. 4

S. I.